

BADIOU, Alain. *El despertar de la historia*. Traducció Begoña MORENO-LUQUE. Madrid: Clave intelectual, 2012. 155 pàgs. [22 x 15].

L'escriptor i filòsof Alain Badiou (1937), nascut a Rabat i professor emèrit de l'Escola Normal Superior d'Ulm porta a terme una reflexió sobre els moviments de protesta actuals. Autor crític amb el sistema occidental, s'oposa a la aparent democràcia que envolta a aquest sistema. Considera que la política i el plantejament globalitzat en mans d'una oligarquia financera han portat a unes accions de denúncia social, que ell revisa i defineix com "el despertar de la història".

Autor d'orientació comunista, opina que les lleis en els països occidentals no és fan pensant en tots els ciutadans, sino que es creen per afavorir un determinat sistema polític, una manera de pensar i de considerar la societat i el ciutadà. Els que s'adapten a aquest model són els que estan ben considerats dins de l'entorn social i la resta es manté al marge i es rebutjada. D'opinions radicals creu que els Estats fabriquen inexistents, al imposar una normalitat identitària nacional, per la qual el ser "francés" implica unes característiques i qui no les reuneix és mal vist i poc considerat. Tanmateix, quan l'estat denega a algunes persones coses com: tenir els papers en regla, o bé l'utilització de la sanitat pública, etc... els denega coses bàsiques. No es mou per una idea universal de l'esser humà, sinó que delimita i deixa de considerar-lo des del punt de vista genèric.

El despertar de la història el porta a valorar les idees genèriques i universals, juntament fa una revisió del comunisme, com el sistema de la veritable democràcia. Si hi ha hagut aixecaments populars a diverses zones del món com al Marroc o bé a Tunísia, ha estat per protestar contra un règim injust i no tots els que s'han aixecat per realitzar la protesta pensaven igual, ni tenien les mateixes idees polítiques.

Distingueix diversos tipus de revolta: immediata, latent i històrica. La primera és la protesta espontània d'un grup de persones en situació d'incomoditat, la segona és més raonada i estructurada, si bé no aporta canvis importants. De fet només quan no es tracta d'un moviment puntual, sinó de gran repercussió podem considerar-la una revolta històrica, perquè altera la situació política i adquireix una rellevància.

A partir d'aquests conceptes, que li serveixen per estructurar el seu pensament, justifica moviments com els dels indignats, o els dels països àrabs. Alguns dels quals son moviments de protesta contra situacions universals d'injustícia i la seva localització en un lloc concret només es circumstancial.

Als aspectes relatius a la crisi financera, i els moviments de protesta, afegeix un annex en el qual inclou uns articles publicats als diaris *Le Monde* i *Liberation* l'any 2011.

Traducción de la reseña anterior:

El escritor y filósofo Alain Badiou (1937), nacido en Rabat y profesor emérito de la Escuela Normal Superior de Ulm, desarrolla una reflexión sobre los movimientos de protesta actuales. Autor crítico con el sistema occidental, se opone a la democracia aparente que rodea a dicho sistema. Considera que la política y el planteamiento globalizado, en manos de una oligarquía financiera, han llevado a unas acciones de denuncia social, que él revisa y define como “el despertar de la historia”.

Autor de orientación comunista, opina que las leyes en los países occidentales no se llevan a cabo pensando en todos los ciudadanos, sino que se crean para favorecer a un sistema político determinado, una manera de pensar y de plantear la sociedad y el ciudadano. Los que se adaptan a este modelo son los que están bien considerados dentro de su entorno social y el resto se mantiene al margen y es rechazado. Badiou, de opiniones radicales, cree que los Estados fabrican inexistentes, al imponer una normalidad identitaria nacional, por la cual ser “francés” implica unas características y quien no las reúne es mal visto y poco considerado. Asimismo, cuando el estado deniega a algunas personas cosas como: el tener los papeles en regla, o bien el uso de la sanidad pública, etc... les suprime cosas básicas. No se mueve por una idea universal del ser humano, sino que delimita y deja de observarlo desde el punto de vista genérico.

El despertar de la historia lo lleva a valorar las ideas genéricas y universales, junto a ello desarrolla una revisión del comunismo, como el sistema de la verdadera democracia. Si ha habido levantamientos populares en diversas zonas del mundo como en Marruecos, o bien en Túnez, ha sido para protestar contra un régimen injusto y no todos los que se han levantado para realizar la protesta pensaban igual, ni tenían las mismas ideas políticas.

Distingue entre diversos tipos de revuelta: inmediata, latente e histórica. La primera es la protesta espontánea de un grupo de personas ante una situación de malestar, la segunda es más razonada y estructurada, si bien no aporta cambios importantes. De hecho sólo cuando no se trata de un movimiento puntual, sino de gran repercusión podemos apreciarla como una revuelta histórica, porque altera la situación política y adquiere una relevancia.

A partir de estos conceptos, que le sirven para estructurar su pensamiento, justifica movimientos como el de los indignados, o bien los de los países árabes. Algunos de los cuales son movimientos de protesta contra situaciones universales de injusticia y su localización en un lugar concreto es únicamente circunstancial.

A los aspectos relativos a la crisis financiera, y los movimientos de protesta, añade un anexo en el cual incluye unos artículos publicados en los periódicos *Le Monde* y *Liberation* el año 2011.